

СУЧАСНИЙ СТАН ТА НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ СПРАВЛЯННЯ МІСЦЕВИХ ПОДАТКІВ І ЗБОРІВ УКРАЇНИ

Волохова М.П.

У статті надано сучасний стан та проблеми місцевого оподаткування в Україні до і після прийняття Податкового кодексу, розглянуто досвід розвинених країн щодо місцевих податків і зборів, запропоновано можливі напрями вдосконалення реформування окремих місцевих податків в Україні.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Соціально-економічний розвиток територій України залежить від бюджетних ресурсів, що отримують у своє розпорядження місцеві органи влади. Місцеві бюджети в сучасних умовах є одним із джерел задоволення життєвих потреб населення. Основним джерелом надходжень місцевих бюджетів мають стати власні доходи, у тому числі місцеві податки і збори. Підвищення ролі місцевих податків і зборів і збільшення частки доходів за їх рахунок є головним напрямком зміцнення місцевих бюджетів, розширення фінансової автономії регіонів. Існування ефективного механізму місцевих податків і зборів є важливим інструментом регулювання та управління всієї фінансової системи України.

Відповідно, все це потребує детального науково-теоретичного обґрунтування і перегляду як бюджетної політики України, так і системи місцевого оподаткування. Чим більша роль у формуванні місцевих бюджетів відводиться місцевим податкам, тим вище рівень розвитку держави, тому їх питома вага у доходах місцевих бюджетів має визначальне значення [1, с. 95].

Аналіз досліджень і публікацій останніх років. Проблемам, пов'язаним із джерелами формування доходної частини місцевих бюджетів присвячуються праці таких вчених як: В. Андрущенко, О. Василик, Є. Жмереко, А. Кривосатий, І. Луніна, С. Слухай, В. Суторміна, В. Федосов та ін. Вказані науковці особливу увагу відводили ролі місцевого оподаткування у фінансовому забезпеченні повноважень органів місцевого самоврядування, а також механізму їх справляння. Адже існування ефективного механізму стягнення місцевих податків і зборів є важливим інструментом зміцнення та управління всієї фінансової системи України.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. В системі місцевого оподаткування існує ряд не розв'язаних проблем. Перш за все інститут місцевих податків та зборів перебуває в стадії становлення, про що свідчить їх незначна частка в доходах місцевих бюджетів. По-друге, практика справляння місцевих податків та зборів в Україні за останні роки виявила багато недоліків, які зумовлені невирішеністю як суто теоретичних проблем, так

і невизначеністю багатьох технічних процедур – механізму обчислення, пріоритетів у наданні пільг, планування місцевих податків та зборів. Тому зараз перед вченими стоїть основна задача створити таку модель місцевого оподаткування, яка б забезпечила стабільну фінансову базу місцевого самоврядування, основу яких повинні складати місцеві податки та збори.

Постановка завдання. Метою статті є висвітлення сучасного стану місцевих податків і зборів України, дослідження досвіду розвинених країн та запропонування напрямів збільшення місцевих податків і зборів у структурі доходів місцевих бюджетів України.

Виклад основного матеріалу дослідження. Після здобуття незалежності перед Україною постали завдання становлення такої податкової системи, яка відповідає ринковим умовам та нормам правового суспільства. Підвищення результативності фінансової діяльності держави передбачає докорінну перебудову і вдосконалення такого важливого інструменту податкової системи як місцеві податки та збори, виникнення яких зумовлене необхідністю розмежування джерел доходів між бюджетами різних рівнів і зміцнення фінансової бази органів місцевої влади і самоврядування. Ефективне використання інституту місцевих податків і зборів сприяє акумуляції фінансових ресурсів, необхідних для розвитку територіальних громад, оскільки є стабільним і самостійним джерелом доходів до місцевих бюджетів.

З прийняттям Податкового кодексу України, кількість місцевих податків та зборів різко зменшилась – з чотирнадцяти місцевих податків та зборів залишилося лише п'ять, але це відбулося за рахунок скасування податків та зборів із вкрай низькою або взагалі відсутньою фіскальною ефективністю. Сьогодні до місцевих податків, згідно Податковому кодексу належать податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки та єдиний податок. До місцевих зборів, відносяться: збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності; збір за місця для паркування транспортних засобів; туристичний збір. До складу місцевих податків і зборів передано податки, що належали до загальнодержавних, але згідно з Бюджетним кодексом та законами України про Державний бюджет на відповідні роки зараховувалися до суми доходів місцевих бюджетів (єдиний податок, збір за провадження деяких видів підприємницької діяльності).

У міжнародній термінології місцеві податки і збори визначаються як локальні податки і є основою дохідної частини місцевих бюджетів більшості західних держав.

Розглядаючи питому вагу податкових надходжень до місцевих бюджетів України (див. табл. 1), слід вказати, що першу позицію займає податок на доходи фізичних осіб від 77% у 2008 році до 71% у 2012 році.

Друге місце належить зборам за спеціальне використання природних ресурсів. Частка місцевих податків і зборів у податкових надходженнях до місцевих бюджетів України, хоча і збільшується, але становить лише 1,2% у 2010 році та 6,3% у 2012 році.

Таблиця 1

Питома вага податкових надходжень до місцевих бюджетів України, %

Показники	Роки				
	2008	2009	2010	2011	2012
Податкові надходження місцевих бюджетів:	100,00	100,00	100,00	100,00	100,00
Податок на доходи фізичних осіб	77,42	75,20	75,51	73,97	71,13
Податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин та механізмів	2,63	2,60	2,82	0,92	0,03
Збори за спеціальне використання природних ресурсів	11,68	14,55	14,47	17,68	17,76
Місцеві податки і збори	1,38	1,37	1,21	3,49	6,35
Єдиний податок для суб'єктів малого підприємництва	3,13	2,99	2,80	2,90*	3,85*
Інші податки	3,76	3,30	3,17	1,22	4,73

*входить до складу місцевих податків і зборів

Джерело: розраховано автором на основі даних [2]

Динаміка надходжень від місцевих податків і зборів до місцевих бюджетів України протягом 2003-2012 роки вказана на рисунку 1.

Рис. 1. Динаміка надходжень місцевих податків і зборів до місцевих бюджетів України протягом 2003-2012 років

Джерело: побудовано автором на основі даних [3]

Як бачимо, протягом 2003-2010 років відбувається незначне поступове збільшення надходжень від місцевих податків і зборів в абсолютному значенні з 564,4 млн. грн. у 2003 році до 819,5 млн. грн. у 2010 році. Але протягом цього ж періоду спостерігається негативна тенденція до скорочення частки місцевих податків і зборів у доходах місцевих бюджетів від 2,5% у 2003 році до 1,2% у 2010 році. Тобто номінально сума збільшилася майже у 2 рази, тоді як відносно загальної суми доходів місцевих бюджетів спостерігається її скорочення у 2,5 рази.

Це можна пояснити значно більшим темпом зростання надходжень від інших статей дохідної частини місцевих бюджетів, в першу чергу, офіційних трансфертів та податку на доходи з фізичних осіб.

Однак вже у 2011 році від місцевих податків і зборів отримано 2,5 млрд. грн., що у 3,1 рази більше аналогічного показника попереднього року. Також спостерігається збільшення їх частки у структурі доходів місцевих бюджетів на 2,3% у 2011 році в порівнянні з 2010 роком. Причиною таких зрушень стало прийняття в Україні Податкового кодексу і, як наслідок, переведення єдиного податку для суб'єктів малого підприємництва з категорії загальнодержавних до місцевих податків.

Ще більш позитивні зміни відбулися у 2012 році, коли питома вага місцевих податків і зборів у доходах місцевих бюджетів України зросла у 2,2 рази і склала 6,3% (рис. 1). Насамперед, це обумовлено введенням в дію змін до Податкового кодексу, якими запроваджено нові правила справляння єдиного податку для суб'єктів малого підприємництва (змінені терміни сплати та запроваджено нові ставки оподаткування), що призвело до суттєвого зростання надходжень від цього податку до 3309,5 млн. грн. у 2012 році, що у 1,7 разів більше попереднього періоду).

Згідно даних рисунку 2 у надходженнях єдиного податку до місцевих бюджетів протягом 2008-2012 років простежується збільшення єдиного податку в абсолютному вираженні. Але найбільший ріст відбувся у 2012 році (у 1,7 разів у порівнянні з 2011 роком). В абсолютному значенні у 2012 році в порівнянні з 2011 роком збільшення відбулося на 1321 млн грн.

Розглядаючи місцеві бюджети розвинених країн, слід вказати про їх велику ступень автономії, порівняно з Україною, яка досягається в основному за рахунок значної питомої ваги місцевих податків і зборів у доходах місцевих бюджетів. Таки особливості пов'язані з історичними особливостями становлення місцевого оподаткування у розвинених країнах, а також прагненням місцевих органів влади до фінансової самостійності, що сприяє розвитку територіальних громад та забезпеченню необхідних соціальних послуг населенню [4, с. 158].

Наприклад, у Бельгії, Данії, Великобританії доходи від місцевих податків перевищують 20% бюджетних доходів. В цих країнах домінуючу роль відіграють загальнодержавні податки, які розподіляються зверху вниз. В Німеччині місцеві податки складають 45% загальної суми надхо-

джені до місцевих бюджетів, Франції – 48%, Японії – 55%, США – 65%, Австрії – 72%. Такі данні свідчать про те, що у вказаних країнах місцеві податки і збори є важливим джерелом доходів місцевих бюджетів. Серед розвинених країн де частка місцевих податків і зборів у доходах місцевих бюджетів є найнижчою і становить 10% в доходах місцевих бюджетів, слід відмітити Італію, Ірландію і Нідерланди [5, с. 50].

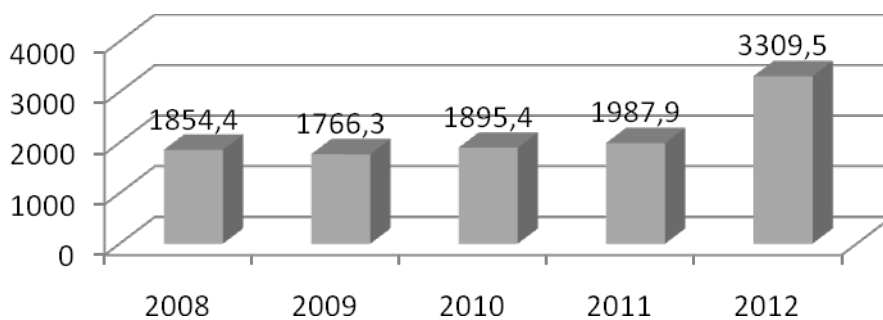

Рис. 2. Динаміка надходжень єдиного податку до місцевих бюджетів протягом 2008-2012 років, млн. грн.
Джерело: побудовано автором на основі даних [6]-[10]

Система місцевих податків і зборів Заходу більш розгалужена, порівняно з Україною та має характерні особливості. Наприклад, що стосується чисельності то в Японії налічується близько 30 видів місцевих податків, в США – більше 60, у Франції майже 50, в Бельгії майже 100, а у Великобританії їх тільки 2 (див. рис. 3). Як бачимо у більшості розвинених країн кількість місцевих податків значно перевищує цей показник України, внаслідок чого податковий тиск на Заході розподіляється між всіма платниками, а не лягає тільки на плечі малих та середніх підприємців. Якщо розглядати масовість сплати податків, то вкажемо, що їх сплата здійснюється всім дорослим населенням.

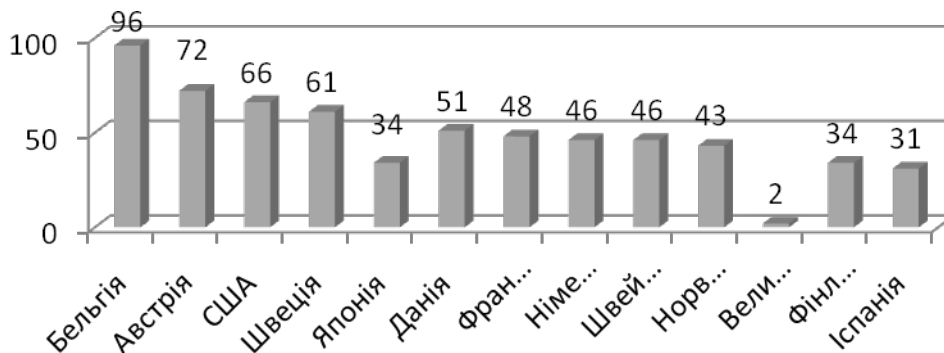

Рис. 3. Кількість місцевих податків і зборів в розвинених країнах світу
Джерело: складено автором на основі даних [5]

У групі країн частка місцевих податків і зборів зменшується відносно сукупного розміру доходів за зростання останніх, тобто можна говорити про їх регресивний характер. В інших же країнах щодо головних податків і зборів застосовується прогресивна шкала оподаткування.

Не менш важливим є застосування права податкової ініціатив, тобто в одних країнах місцеві органи влади наділені правом встановлення ставок податків, запроваджених законами, в інших – місцеві податки і збори встановлюються місцевими органами влади за обмеження їх максимальних ставок центральною владою [5, с. 51].

Треба зазначити, що до місцевих податків у розвинених країнах належать такі податки як: податок на прибуток підприємств, податок на доходи фізичних осіб, майнові податки. Так у Франції "податок на багатство" сплачують фізичні особи – власники майна вартістю понад 1,3 млн євро. З 2011 року ставка податку становить 0,25 % для майна вартістю від 1,3 до 3 млн. євро та 0,5 % для майна, вартість якого перевищує 3 млн. євро. Іноземні власники житла Франції з 2012 року обкладаються новим податком, об'єктом оподаткування яких є "другі будинки", тобто ті будинки, що належать особам, котрі не є платниками податків у Франції та володіють будинками, не здаючи їх в оренду. Цікаво, що ставки податку диференційовані залежно від типу власності та місця її розташування. Так, за двокімнатну квартиру в Ніцці потрібно сплатити податок у розмірі близько 500 євро на рік [6, с. 99].

Платниками "податку на багатство" у Великій Британії є власники нерухомості, вартість якої перевищує 1 млн. фунтів стерлінгів і ставка податку становить 5 % [6, с. 104].

У Кіпрі на цей час збільшені податки для громадян із високими доходами та на нерухомість, що надасть можливість скоротити дефіцит бюджету, не зменшуючи видатків на освіту та охорону здоров'я [6, с. 104-105]. Ставка податку на доходи фізичних осіб із високими статками в Норвегії становить 40 %, у Франції – 48 %, Італії – 44,15 %, Великій Британії – 40 %, США – 41,82 %, Японії – 50 %, Швейцарії – 39,97 %, Німеччині – 47,48 %. З вищевказаного вважаємо за необхідним в Україні посилити податкове навантаження на заможні верстви населення шляхом введення диференційованої шкали оподаткування доходів фізичних осіб.

Особливої уваги сьогодні потребує існуючий в Україні податок на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки. У 2014 році ставки податку встановлюються залежно від загальної площі об'єкта житлової нерухомості за 1 м² в наступних розмірах (у 2013 році ставки податку встановлювалися залежно від житлової площі об'єкта житлової нерухомості). Так для квартир, житлова площа яких не перевищує 240 м² та житлових будинків, загальна площа яких не перевищує 500 м² – ставки податку не можуть перевищувати 1 % розміру заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року. Для квартир, загальна площа яких перевищує

240 м², та житлових будинків, загальна площа яких перевищує 500 м², ставка податку становить 2,7 % розміру заробітної плати, встановленої законом на 1 січня звітного (податкового) року. Мінімальна зарплата на 1.01.2014 склала 1218 грн. Вартість нерухомого майна в розрахунок не враховується.

Однак більшість країн світу при визначенні бази оподаткування використовують ринкову вартість оподатковуваних об'єктів. Але оцінка за ринковою вартістю можлива лише за умови наявності повноцінного ринку нерухомості. В Україні зараз бракує надійної інформації про ринкову вартість нерухомого майна. В результаті однаково будуть платити за житло як у великих мегаполісах так і в дрібних селах.

Неоформлене в належному порядку майно в Укрдержреєстрі або незавершене будівництво не підлягає оподаткуванню майновим податком. Отже, найбільш заможна частина населення, що будує дорогі житлові будинки, має можливість не сплачувати податок, не оформлюючи здачу збудованого і фактично введеного за призначенням житла в експлуатацію і не реєструючи його [7, с. 21].

Якщо розглядати досвід багатьох країн світу, треба вказати, що податок на нерухомість успішно застосовується і це пояснюється багатьма причинами.

По-перше при використанні аргументованого підходу податок на нерухомість є ваговою статтею дохідної частини місцевих бюджетів. Він забезпечує 38% надходжень до місцевих бюджетів у Канаді (в окремих провінціях – до 81%), 33% – у Франції та близько 30% – у США (від 10% до 70%, залежно від штату). В країнах з економікою, що розвивається, податок на нерухомість становить 40-80% платежів до місцевих бюджетів [8].

По-друге завжди можна чітко визначити об'єкт оподаткування, тому що він має постійне місцезнаходження, його легко виявити та ідентифікувати. Об'єктом виступають земля, будівлі та споруди. Об'єкт оподаткування має певну стабільність, що сприяє тривалості існування податку та забезпечує безперешкодний доступ до нього фіскальних органів.

По-третє досить легко встановити платника податку, яким є власник нерухомості або його орендар (якщо це передбачено законодавством).

По-четверте цей податок виконує не тільки фіскальну функцію, а й допомагає вирішувати ряд соціальних проблем, тобто скасовувати соціальну нерівність, перекладаючи зобов'язання зі сплати на більш заможних платників. У країнах з ринковою економікою він виконує роль податку із заможних завдяки розвинутій системі пільг соціально незахищеним верствам населення. Для прикладу у Великобританії використовується місцевий майновий податок, ставка якого обраховується залежно від ринкової вартості приватної власності та кількості дорослих членів сім'ї. Класифікація майна передбачає вісім оцінних категорій. Існує система знижок для окремих категорій громадян [8].

Виходячи з цього вважаємо, що в Україні слід провести інвентаризацію майна, створити сучасну інформаційну систему обліку бази оподаткування нерухомості та єдиний реєстр, а також слід розробити єдину методичку грошо-

вої оцінки. Запровадити ефективну систему оцінювання об'єктів нерухомості та використання прогресивної ставки оподаткування пропорційно зростанню ринкової вартості житла. Здійснюючі оціночну вартість доречно було б урахувати коригувальні коефіцієнти, що віддзеркалюють місце розташування об'єкта нерухомості залежно від району міста. Доцільним було б встановлення контролю за оформленням об'єктів нерухомості Укрдержреєстром для запобігання афер щодо ухилення від сплати майнового податку.

Що стосується діючих пільг із сплати цього податку, то для об'єктів житлової нерухомості, що перебувають у власності фізичної особи – платника податку, якщо загальна площа квартир складає 120 м² та житлових будинків – 250 м², то вона не оподатковується [9].

На цей час Верховна Рада вирішила не переносити більше дату, коли стає чинним новий податок на нерухомість: 2014 рік став початком дії податку на нерухомість. Науковці вважають, що податок на нерухомість у 2014 році стане основним механізмом в оподаткуванні розкоші та джерелом наповнення місцевих бюджетів. Остання причина перенесення початку дії зникла – почав діяти Державний реєстр прав на нерухомість.

Крім того, пропонується повернення ринкового збору до складу місцевих податків і зборів. Відміна даного платежу, який до 2011 року становив більше 60% надходжень від місцевих податків та зборів призвела до втрат місцевих бюджетів. Значна фіскальна роль даного платежу (більше 500 млн. грн. у 2010 році) була зумовлена, по-перше, великою кількістю платників, а по-друге, мінімальним податковим пресом. Ринковий збір вважався одним із найменш обтяжливих для підприємців, адже ставка коливалася від 50 копійок до 30 грн. на день.

Також вважаємо доцільним повернення податку на рекламу. Сьогодні ми живемо в епоху інформатизації суспільства, коли реклама відіграє велику роль як у діяльності більшості підприємств так і в житті пересічного громадянина. Проте, на жаль, в Україні реклама часто використовується як черговий спосіб «відмивання» грошей. Наслідком цього стала відміна податку з реклами, яка поширилась гучними промовами щодо неефективності даного платежу, проте цифри говорять про інше. Так згідно статистичним даним протягом 2009 та 2012 років простежується постійне збільшення наданих рекламних послуг в Україні (з 8301 млн. грн. у 2009 році по 14705 млн. грн. у 2012 році).

У податкових реформах розвинених країнах існує соціальне партнерство між державою та населенням, на базі якого формується висока податкова культура. Наприклад у Великій Британії податок на спадщину становить до 40 % вартості майна; в Італії такий податок складається з двох частин: перша залежить від вартості майна (до 27 %), а друга – від ступеня родинного зв'язку (до 34 %); в Іспанії оподатковується передача рухомого майна за ставкою 4 %, а нерухомого – 6 %; у США податок складає від 18 % до 50 % залежно від ступеня споріднення; в Японії – до 70 %; в Китаї – від 30 % до 60 % [10, с. 37]. Уряд Німеччини поповнює бюджет за рахунок

акцизів на пиво та ігорний бізнес, податку на спадщину на базі вартості об'єктів нерухомості та податку на купівлю-продаж земельних ділянок. Тому вважаємо, потенціал податку на спадщину та дарування досить вагомим як джерела поповнення місцевих бюджетів в Україні, якій не треба ігнорувати.

Цікаво, що у розвинених країнах запровадження нових податків покликано виконувати не лише фіскальну, а й регулятивну функцію, яка пов'язана з намаганнями влади сприяти зменшенню споживання населенням шкідливих для здоров'я продуктів харчування. Так, наприклад, у Франції планується ввести податок на безалкогольні напої, що містять цукор. В Угорщині обговорюється податок на продукти з високим вмістом солі, цукру та вуглеводів. У Великій Британії запропоновано ввести податок для кафе та їдалень, які продають фастфуд [11, с. 99].

Висновки і перспективи подальших розробок. Виходячи з проведеного дослідження пропонуємо задля регулювання механізму стягнення податку на нерухомість в Україні провести інвентаризацію майна, створити сучасну інформаційну систему обліку бази оподаткування нерухомості та єдиний реєстр, до того ж слід розробити єдину методичку грошової оцінки. Запровадити ефективну систему оцінювання об'єктів нерухомості та використання прогресивної ставки оподаткування пропорційно зростанню ринкової вартості житла. Здійснюючі оціночну вартість доречно було б ураховувати коригувальні коефіцієнти, що віддзеркалюють місце розташування об'єкта нерухомості залежно від району міста. Встановити контроль за оформленням об'єктів нерухомості Укрдержреєстром для запобігання афер щодо ухилення від сплати майнового податку.

З досвіду розвинених країн, вважаємо, доцільно було б запровадити в Україні акцизний податок на шкідливі для здоров'я людини продукти харчування та безалкогольні ароматизовані та підсолоджені напої. Вказаний податок мав би добрий фіскальний потенціал у поповненні доходної частини місцевих бюджетів. До того ж треба розширити перелік місцевих податків і зборів за рахунок запровадження зборів цільового спрямування, таких як: збір за прибирання та освітлення вулиць, утилізацію сміття і побутових відходів, упорядкування парків, цвинтарів тощо. Місцеві органи влади повинні самостійно визначати ставки названих цільових зборів відповідно до максимальної ставки, встановленої вищим законодавчим органом держави та особливостей структури виробництва, соціального, екологічного стану території [12, с. 354].

Підводячи підсумок, вкажемо, що інститут місцевих податків і зборів є головним у сфері формування доходів місцевих органів влади в більшості розвинених країн. Тому при створенні ефективної системи місцевого оподаткування в Україні потрібно враховувати досвід вказаних країн та більш глибоко теоретично обґрунтовувати методики розробки проектів податкових реформ на законодавчому рівні.

Література:

1. Юрій С.І. Бюджетна система України: навч. посіб. / С.І. Юрій, Й.М. Бескид. – К. : НІОС, 2010. – 400 с.

2. Звіт Державної казначейської служби України про виконання Зведеного бюджету України за 2009-2012 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://treasury.gov.ua>
3. Звіт Державної казначейської служби України про виконання бюджетів АРК, областей, міст Києва і Севастополя за 2009-2012 роки [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://treasury.gov.ua>
4. Блискавка Т.О. Зарубіжний досвід фіскального регулювання інноваційного процесу в економічно розвинених країнах / О. Т. Блискавка // Дослідження міжнародної економіки : зб. наук. праць. – Київ, 2011. – № 1 (66). – С. 155-165.
5. Ілляшенко В.А. Розвиток місцевого самоврядування в зарубіжних країнах / В.А. Ілляшенко // Держава та регіони. – 2010. – № 3. – С. 48-54.
6. Соколовська А. М. Податкова політика в Україні в контексті тенденцій реформування оподаткування у країнах ЄС / А. М. Соколовська, Т. В. Кошук // Фінанси України. – 2012. – № 4. – С. 97-106.
7. 4. Бачо Р. Оцінка ролі місцевих податків і зборів у забезпеченні фінансової безпеки органів місцевого самоврядування / Бачо Р.Й., Гапак Н.М., Иллар Е.Й. // Науковий вісник Ужгородського університету 2013, Серія Економіка. – 2013. – №4. – С. 16-25.
8. Музика-Стефанчук О. А. Декілька нарисів про місцеві бюджети в зарубіжних країнах // Науковий вісник Академії муніципального управління : Серія «Право». – 2010. – № 1 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http:// www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nvamu_pr/2010_1/12.pdf](http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/Nvamu_pr/2010_1/12.pdf).
9. Податковий кодекс України : Закон України від 02 грудня 2010 р. № 2755-VI. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main>.
10. Малис Н. И. Соціальний аспект податкового реформування / Н. И. Малис // Фінанси. – 2012. – № 5. – С. 35-39.
11. Соколовська А. М. Податкова політика в Україні в контексті тенденцій реформування оподаткування у країнах ЄС / А. М. Соколовська, Т. В. Кошук // Фінанси України. – 2012. – № 1. – С. 94-115.
12. Василенко А. В. Місце оподаткування в Україні у контексті зарубіжного досвіду / А. В. Василенко // Економічний вісник університету (ДВНЗ Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет ім. Г. Сковороди). – 2011. – № 16-1. – С. 351-355.

Abstracts

Volokhova M.

Current status and trends of improving levying local taxes Ukraine

In the article the modern state and problems of local taxation are given in Ukraine to and then acceptance of the Internal revenue code, experience of the developed countries is considered in relation to community charges and collections, the possible are offered direction of perfection of reformation of separate community charges in Ukraine.